

[1]

ЋЕ САМ ЈА ОВО?

Пошао један са Боана пут Језѐр̄а па да би скратио пут са Тимарског поља препријечи на Боровац и поље Шушића. Али хоћеш: јесен, пала магла, прст пред очима се не види. Као искусан човјек, зна шта значи Сѝњ̄авина и магле, попне се на прво узвишење на које је наишао и почне дозивати. Рачуна, још је дан – има чобана, чуће га. Неко се чује у магли, охрабри га то, па викну:

– Ће сам ја ово?

– Ето те ту – зачу се непознати из магле.

Не би му право кад доби тако неодређен одговор, па ће још гласније:

– А ђе могу одавде?

– Можеш куд год хоћеш – довикује непознати.

Изнервиран, путник из свег гласа викну љутито:

– Јебô те отац!

– Јебô се тебе и отац и мајка кад си се нашао ту – зачу се глас из магле.

[2]

ШАВНИК – МАЛИ ПАРИЗ

На ријечи Шавнику подигнута је, 1957. године, централа. Тако је остварен готово вјековни сан оних Дробњака који су путујући свијетом гледали

како се користи енергија планинских водотока и сањали како ће на брзом шавничком потоку, умјесто безброј воденица, једног дана бити постављена електрична турбина. Струју је добила свака кућа у вароши, а на бандерама су постављене уличне свјетилке.

Војин Јауковић, у то вријеме министар полиције и неформални шеф Дробњака, колима се спушта низ Туњомир. Прикаснио, мрак је увељико, па ће рећи рођаку Гојку који сједи поред њега на задњем сједишту:

– Види, Гојко, како сија наш Шавник. Нијесу га узалуд звали мали Париз.

– Ћ кад не би никад свитало, било би тако – одговори Гојко.

[3]

БОМБЕ СУ НАШЕ

Стеван Вуковић, сиромашни младић коме се сеоски посао није допадао, са родног Малинска сишао је у Шавник и служио код богатих трговаца.

У зиму 1943. године, склањајући се испред партизана чије су се јединице враћале из Босне, градско становништво, које је углавном подржавало четнике, напустило је своје домове и избјегло у Никшић, па је с њима пошао и Стеван. У Никшићу су се виђали обично недјељом и празником, на служби у Саборном храму, дијелећи избјегличке муке. Шавничани су били побожни људи, а поред

тога избјегли су с њима и свештеници из Пиве и Дробњака.

Прољеће 1944. године. Највећи хришћански празник Васкрс – од раног јутра људи пошли у цркву. Међу њима су и Шавничани, ту је и Стеван Вуковић.

Изненада су се појавили авиони са енглеским ознакама и, надлијетајући центар вароши, почели да бацају бомбе.

– Чији су авиони – запомагали су запрепашћено људи док су ови немилосрдно сијали смрт.

– Не знам чији су авиони, али бомбе су наше – викао је Стеван.

[4]

ОДАВДЕ СЕ САМО НЕ ВИДИ

Залутали неки млади туристи на ускочке кату-не на Сйњавини. Не могу да се оријентишу па право пред колибу старог Сава Јелића. Љубазно поздраве домаћина па га питају:

– Је ли, стари, одакле можемо да видимо Дурмитор?

Посматра их испитивачки стари Саво, размишља колико су превалили свијета да дођу овдје, није му јасна та њихова љубав према овим врлети-ма што су му пола живота потрошили, па ће их по-звати да иду за њим. И право их доведе у избу ис-под колибе гдје нема дневне свјетлости, па ће им озбиљно:

– Одавде се само не види.